

san, például öt év alatt emelkedhetne az ötszörösre, bizonyos életkoron túl levő tagoknál pedig helyes volna a járadékemelését fakultatívvá tenni.

A reform a szerzett jogokat nem sértené, mert a magasabb nyugdíj-járulék ellenében megfelelő ellenértéket kapunk és azok, akik csak most akarnak irodát nyitni, de a havi 50 pengőt megkeresni nem tudják, megmaradhatnak ügyvédhelyettesi minőségben eddigi állásukban, ahelyett, hogy a munka- és jövedelemnélküli ügyvédek számát növelnék.

Természetesen rendezendő volna az ügyvédjelöltek és ügyvédhelyettesek nyugdíjának kérdése is, és pedig oly módon, hogy ezek is belépnének a nyugdíjintézetbe, javadalmazásuk arányában fizetendő nyugdíjjárulékkal, mely későbbi nyugdíjigényük megállapításánál megfelelően számításba volna veendő.

A nyugdíjintézet ezen reformjának kedvező hatásai: a létszám csökkenése és az ügyvédség anyagi helyzetének javulása és tekintélyének növekedése, — csak lassan és fokozatosan nyilvánulna meg. De olyan reform, amely az ügyvédség helyzetét máról-holnapra megjavítaná, csak úgy volna elképzelhető, hogy az ügyvédek egy részét erről a pályáról kizárnák. Minthogy pedig ezt a legszélső radikálisok sem kívánják, nem marad más hátra, mint egy fokozatosan keresztülvezethető reform, mint például a nyugdíj-emelés.

Tudom, hogy első pillanatban ez a terv a legtöbb kollegának ellenszenves lesz, a magasabb járulék miatt, — de meg vagyok győződve arról, hogy hosszabb gondolkodás után több és több híve lesz a probléma megoldásának.

Dr. Kovács Andor László.

Istituto di Studi Legislativi. Az immár évek óta e címen az olasz kormány égisze alatt Rómában működő intézet célja, hogy a világ törvényhozását és az arra irányuló tanulmányokat támogassa, különösen a történelmi, statisztikai és gazdasági tudományoknak a jogra irányuló kutatásait, és első sorban jogösszehasonlító tanulmányokat folytasson. E végből igyekszik többek között Olaszországban és a külföldön a törvényhozás, joggyakorlat és jogtudomány terén kifejtett tevékenységet lehető részletesen ismertetni és minél nagyobb körben hozzáférhetővé tenni. E célt szolgálják első sorban a következő folyóiratszerűen megjelenő művek: 1. az *Annuario di Diritto Comparato e di Studi Legislativi*, 2. a *Giurisprudenza Comparata di Diritto Internazionale Privato*, 3. a *Bibliografia Giudica Internazionale*, 4. a *Legislazione Internazionale* és 5. a *Repertorio della Legislazione Mondiale*.

Az egyesületnek levelező- és tiszteletbeli tagjai, akiket a választmány nevez ki, külföldiek is lehetnek. A tagok az *Annuariot* tagilletményként kapják, a többi közleményeket pedig negyedáron. Az intézet most tette közzé a Belgiumra, az Egyesült Al-

lamokra és Olaszországra vonatkozólag az 1932. évre kiterjedő átnézeteket az említett államok törvényhozásáról, azután a nemzetközi magánjog 1932. évi bírói gyakorlatát, az 1932. évre szóló nemzetközi jogi bibliográfiát és a világ törvényhozásának az 1935. évre vonatkozó repertóriumát. Egyuttal megjelent a folyó évi évkönyv is, amelyben a nagyobb cikkek a következők: M. Z. *Garrana* és H. A. *Baghdadi*. — *Notizie storiche e sistematiche sul Diritto Civile Egiziano: („Történelmi és rendszerbeli megjegyzések az egyiptomi magánjoghoz.”)*; H. M. *Leins* — *L'opera dell' American Law Institute (con premessa di H. F. Goodrich.)* (az amerikai Law Institute működése, H. F. Goodrich előszavával); R. *Littauer*: — *Pragmatismo del diritto americano* (az amerikai jog rendszere).

Több nagyérdékű, de kisebb terjedelmű vegyes közleményen kívül az évkönyv második része a francia magánjognak 1932. évi új jelentéseit dolgozza fel áttekinthető és alapos módon. Ismeretes, hogy az *Annuario* már eddig is tág körben adott teret magyar szerzők közleményeinek és így a magyar jogászság érdeklődése nemcsak passzív, hanem aktív módon is joggal fordul e monumentális olasz kiadványok felé, amelyek aere perennius hirdetik a mai Olaszország hatalmasan felfelé törő nagyságát.

M. A.

IRODALOM.

Gyámsági jog és jogszolgáltatás. Irta: dr. Csorna Kálmán. Amikor először vettem kezembe az árvaszék érdemes és hivatott elnökének új munkáját, Babits Mihály megrázó szavai villantak át lelkemen: „... Gyerekek szaladnak az utcán, mint kis patkányok, egyre többen és rongyosabban.” (Utca, délelőtt.) A költő megdöbbenő víziója elől szívesen menekültem volna valamely hűvösen ítélő, tárgyilagos férfiú megnyugtató szavához. Ámde itt sem várt vigasztalás: „... a valóság az, hogy árváink javarésze teljesen magára van hagyatva... az árvaszéki hatóság, amely az árváknak csak eléje kerülő ügyeiben dönt, egyébként pedig az öt ügyeivel fel nem kereső árvákkal nem törődik, mintha tehát az árvák lennének azért, hogy az árvaszéket foglalkoztassák... Gyámügyi szervezetünk nagyon gyenge. Van elég közgyámunk és meg vagyon szépen írva a községek teendője is, a valóság azonban az, hogy árváink javarésze teljesen magára van hagyatva.” (dr. Ludvig Rezső kir. kúriai bíró a Jogtudományi Közlöny 1933. évi 1. számában.) Sajnos, ezt a megállapítást megerősítik dr. Tunyogi Szűcs Kálmán statisztikai vizsgálódásai is. (A gyermek védelme a magánjogban. 1929.) S ha ennek a megdöbbenő betegségnek okát keressük, nem elég a gazdasági depresszióra s. a szociális közömbösségre hivatkoznunk, rá kell mutatnunk a „szerencsétlen” gyámi törvényre is. (Szászy-Schwartz Gusztáv: Újabb magánjogi fejtegetések. Kis-körűak cselekvőképessége. 38. old.)